

Förslag**1975/76: 19****Riksdagens revisorers förslag angående revisionen av riksdagsförvaltningen**

1976-03-11

Till riksdagen

Det åligger riksdagens revisorer att för varje avslutat räkenskapsår verkställa extern revision av riksbankens, riksgäldskontorets och Stiftelsen Riksbankens jubileumsfonds tillstånd, styrelse och förvaltning och att i särskilda berättelser delge riksdagen resultatet av granskningen. Berättelserna ingår i det material som ligger till grund för finansutskottets och utbildningsutskottets årligen återkommande förslag i fråga om ansvarsfrihet för bankofullmäktige och riksgäldsfullmäktige respektive styrelsen för jubileumsfonden.

Granskningen av riksbankens och riksgäldskontorets verksamhet utförs numera i stor utsträckning med anlitande av utomstående expertis. Alltsedan riksdagen år 1967 antagit nya riktlinjer för revisionen av riksdagsförvaltningen, har revisorerna i överensstämmelse med riksdagens då gjorda uttalande uppdragit åt auktoriserade revisorn Bruno Svensson i Bohlins Revisionsbyrå AB att som expert på externrevisionens område biträda vid granskningen. Ett väsentligt stöd för denne och riksdagens revisorer är därvid den kontroll som riksbanken och riksgäldskontoret själva utövar framför allt genom de direkt under bankofullmäktige och riksgäldsfullmäktige lydande internrevisionsavdelningarna. Om inte själva granskningen skall bli onödigt omfattande måste nämligen externrevisionen bygga på ett samspel med internrevisionen. Uppläggningen av riksdagens revisorers egen granskning är således i hög grad beroende av omfattningen och inriktningen av det arbete som de båda internrevisionsorganen lägger ned på att säkerställa redovisningens tillförlitlighet. Den vid riksbankens huvudkontor inrättade revisionsavdelningen svarar för den interna revisionen inom riksbankens förvaltningsområde, medan internrevisionen inom övriga delar av riksdagsförvaltningen verkställs av riksgäldskontorets revisionsavdelning.

Vid granskningen av riksbankens och riksgäldskontorets verksamhet har konstaterats att revisionsavdelningarnas arbete inte i alla avseenden motsvarar de krav som bör kunna ställas på en väl fungerande internrevision. Mot bakgrunden härav har revisorerna funnit det vara av värde att låta undersöka om den interna revisionen inom riksdagsförvaltningen är upplagd på ett ändamålsenligt sätt. Resultatet av undersökningen har redovisats i en den 24 oktober 1975 dagtecknad granskningspromemoria (nr 11/1975), över vilken yttranden avgivits av full-

måktige i riksbanken, fullmäktige i riksgäldskontoret och riksdagens förvaltningsstyrelsens direktion. Promemorian och remissyttrandena finns tillgängliga på revisorernas kansli.

De förslag som har lagts fram i granskningspromemorian berör i första hand internrevisionsavdelningarnas arbetsmetoder och internrevisionens organisatoriska uppbyggnad men omfattar dessutom formerna för riksdagens revisorers egen granskning av riksdagsförvaltningen samt tillämpade redovisningssystem inom riksbanken och riksgäldskontoret.

Revisorerna vill i detta sammanhang också erinra om att bankofullmäktige i oktober 1974 låtit tillkalla två utredningsgrupper, av vilka den ena haft i uppdrag att utreda revisionsarbetet inom riksbanken, medan den andra skulle utarbeta förslag till bl. a. ny kontoplan för banken. Utredningsgrupperna, vilka till viss del samarbetat med den arbetsgrupp inom revisorernas kansli som svarat för den nu redovisade undersökningen, har i en gemensam skrivelse till bankofullmäktige den 28 november 1975 slutredovisat sina uppdrag.

I granskningspromemorian anges vissa riktlinjer som har ansetts böra ligga till grund för verksamheten vid de båda revisionsavdelningarna. Revisorerna vill instämma i de synpunkter som därvid har anlagts på frågan om internrevisionens uppläggning och inriktning och som innebär att avdelningarnas tämligen detaljerade verifikationskontroll bör ersättas av en i enlighet med moderna revisionsprinciper bedriven redovisningsrevision. Förslaget har i denna del vunnit anslutning av såväl bankofullmäktige som riksgäldsfullmäktige. Revisorerna konstaterar också att åtgärder redan har vidtagits inom de båda myndigheterna för att få till stånd en dylik omläggning av revisionsverksamheten. Riksgäldskontorets revisionsavdelning har under innevarande verksamhetsår i viss omfattning börjat bedriva granskning på åsyftat sätt, och inom riksbanken väntas fullmäktige inom kort fastställa ett förslag till ny instruktion för riksbankens revisionsavdelning, enligt vilket bankens interna revision kommer att ges en inriktning som svarar mot ovanstående krav.

Eftersom goda förutsättningar sålunda föreligger för att revisionsavdelningarnas granskning inom en snar framtid skall få en ändamålsenlig uppläggning, vill revisorerna som sin åsikt endast uttala följande om de nämnda avdelningarnas arbetsuppgifter och om det sätt på vilket dessa uppgifter bör fullgöras.

I första hand skall riksbankens och riksgäldskontorets revisionsavdelningar inom sina respektive ansvarsområden utöva en säkerhetssyftande redovisningsrevision. Denna bör ha formen av systematiskt upplagda undersökningar, vid vilka den löpande redovisningens tillförlitlighet bedöms genom granskning av den interna kontrollen. På grund av de mycket stora värden som riksgäldskontoret och framför allt riksbanken har

att förvalta får inventeringar ses som ett viktigt led i dessa undersökningar. Omfattningen och inriktningen av den på revisionsavdelningarna ankommande bokslutsgranskningen bör avgöras med ledning av den löpande redovisningens tillförlitlighet, sådan denna bedöms med utgångspunkt i internkontrollgranskningen. I den mån redovisningsrevisionen därmed inte åsidosätts, bör revisionsavdelningarna i viss utsträckning kunna ägna sig även åt förvaltningsrevisionella undersökningar.

För att granskningen skall kunna inriktas på de rutiner som bedöms vara av väsentlig betydelse i myndigheternas redovisning och som kan anses innehålla ett större mått av risk eller osäkerhet, erfordras en planering av revisionsavdelningarnas verksamhet. En dylik planering bör innefatta dels en översiktlig flerårsplan, dels en mer detaljerad revisionsplan i vilken revisionsavdelningarnas tillgängliga resurser fördelas på olika verksamhetsgrenar under efterföljande år. Revisionsplanen bör kompletteras med en hemlig inventeringsplan.

Ansvar för planeringen bör åvila chefen för respektive revisionsavdelning. Med hänsyn till den betydelse som avdelningarnas arbete har för revisorernas egen granskning bör förslagen till dylika planer upprättas i samråd med riksdagens revisorer. Av samma anledning bör revisionsavdelningarnas chefer vid verksamhetsårets slut tillställa revisorerna redogörelser för hur planerna med de däri ingående inventeringarna genomförts. Redogörelserna bör innehålla även ett särskilt uttalande om bokslutet och torde kunna ersätta de nuvarande rapporter som revisionscheferna författningsenligt skall avge till revisorerna. I det förut omnämnda förslaget till instruktion för riksbankens revisionsavdelning har intagits ett stadgande om att revisionsavdelningen, efter samråd med riksdagens revisorer, årligen skall upprätta förslag till revisionsplan. Eftersom något motsvarande samrådsförfarande inte finns föreskrivet i riksgäldskontorets tjänstgöringsordning bör riksgäldsfullmäktige låta vidta ändring härvidlag.

Förslagen till revisionsplaner bör fastställas av respektive fullmäktige, som också bör äga rätt att vidta de ändringar däri som de finner påkallade. Även riksdagens förvaltningskontor, de mindre riksdagsverken och Stiftelsen Riksbankens jubileumsfond får emellertid anses ha ett visst ansvar för revisionen av den egna verksamheten och bör på grund därav ges tillfälle att anföra synpunkter på de framlagda förslagen innan de fastställs.

Revisionsplanen för riksbankens revisionsavdelning bör upprättas efter samråd med universitetskanslersämbetets revisionskontor. Såsom revisorerna tidigare har framhållit i en år 1974 avgiven skrivelse till Kungl. Maj:t med anledning av granskningspromemoria nr 1/1974 angående formerna för kontroll av vissa forskningsmedels användning, torde nämligen revisionen av jubileumsfonden böra vara förenad med en granskning vid universitet och högskolor av användningen av de beviljade anslagen.

Förslaget om riksdagens revisorers medverkan vid planeringen innebär att revisorernas för närvarande mycket begränsade tillsyn över revisionsavdelningarna utvidgas. I granskningspromemorian har ytterligare förslag med denna inriktning förts fram. Sålunda förordas att revisorerna dels skall bistå revisionsavdelningarna med råd och information i frågor som rör internrevisionens uppläggning och inriktning, dels, i likhet med vad som gäller för riksrevisionsverket beträffande de under regeringen lydande revisionskontoren, skall lämna förord vid tillsättandet av tjänst i lönegrad F 10 eller högre.

Bankofullmäktige har i sitt yttrande ställt sig avvisande till det sistnämnda förslaget, som fullmäktige funnit innebära en formell inskränkning i deras grundlagsenligt givna rådighet över riksbankens förvaltning. Fullmäktige har i stället föreslagit att riksbankens administration i samråd med riksdagens revisorer skall fastställa speciella kompetensregler för revisionstjänsterna. Revisorerna kan för sin del inte finna att den föreslagna yttranderätten skulle innebära någon inskränkning i fullmäktiges beslutanderätt. På grund av det nära samband som föreligger mellan den externa och den interna revisionen anser revisorerna att det vore värdefullt om deras inflytande på revisionsavdelningarnas verksamhet utvidgades på sätt som nu nämnts. Med hänsyn till bankofullmäktiges avvisande hållning är revisorerna emellertid inte beredda att för egen del föra fram det i promemorian väckta förslaget utan vill i stället ansluta sig till fullmäktiges alternativa lösning. Riksdagens revisorer bör således medverka till att särskilda kompetensvillkor ställs upp för de tjänster som är avdelade för riksbankens och riksgäldskontorets interna revision. I övrigt bör revisorernas tillsyn över revisionsavdelningarna innefatta medverkan vid upprättandet av förslag till revisionsplaner, kontroll av revisionschefernas årsrapporter samt biträde med råd och information i avdelningarnas löpande verksamhet.

Revisorerna vill framhålla betydelsen av att internrevisionsorganen genomför sin uppgift förutsättningslöst och inte i något avseende är delaktiga i de beslut eller den verksamhet de är satta att övervaka. I granskningspromemorian anges vissa förhållanden som innebär att denna grundsats inte genomgående tillämpas vid riksbankens revisionsavdelning. Så t. ex. svarar riksbankens revision för verksamhet som rätteligen borde ombesörjas av annan enhet. Bankofullmäktige har vitsordat de i promemorian påtalade bristerna och uttalat att arbete pågår med att lägga om nuvarande handlägningsrutiner i syfte att särskilja revisionsfunktionen från den löpande kontrollen. Detta arbete bör enligt revisorernas mening snarast fullföljas. Likaså synes det revisorerna lämpligt att de av personalen vid revisionsavdelningarna upprätthållna tjänsterna ges en fast placering vid respektive avdelning. I första hand gäller detta riksbankens revisionsavdelning, vid vilken endast ett fåtal tjänster har en fast anknytning till avdelningen. Genom en sådan åtgärd skulle

revisionsorganens särställning bättre markeras, vilket i sin tur skulle motverka att revisionens personal utnyttjades även i respektive myndigheters ordinarie verksamhet.

En sammanblandning av administrativa och revisionella uppgifter föreligger slutligen också i fråga om den organisatoriska uppbyggnaden av riksbankens revisionsavdelning. Denna består dels av ett revisionskontor, på vilket den egentliga granskningen utförs, dels av ett i Tumba beläget sedelförstörelingskontor, vars uppgift är att kontrollräkna och förbränna makulerade sedlar som levererats från avdelningskontoren och huvudkontorets sedelräkningsexpedition. Revisorerna anser att såväl kontrollräkningen som förbränningen av sedlar utgör ett led i riksbankens löpande verksamhet och därför inte bör ankomma på revisionsorganet. De av bankofullmäktige anförda argumenten för ett bibehållande av nuvarande organisation kan revisorerna inte dela. I motsats till fullmäktige anser revisorerna således att sedelförstörelingskontoret snarast möjligt bör föras över till annan avdelning i banken. Om det, såsom bankofullmäktige låtit antyda i sitt yttrande, därvid skulle uppstå svårighet med att finna en lämplig lösning på grund av att de avdelningar i vilka kontoret kan tänkas ingå redan nu är alltför stora, bör man överväga att låta sedelförstörelingen bilda en fristående enhet direkt underställd exempelvis direktionen. Ett dylikt alternativ är enligt revisorernas uppfattning i vart fall att föredra framför den nuvarande organisationen. Tilläggas må att det självfallet bör ankomma på internrevisionen att granska sedelförstörelingskontoret lika väl som andra administrativa enheter inom riksbanken.

Den för revisorernas räkning verkställda undersökningen har också innefattat en prövning av ändamålsenligheten med den nuvarande uppdelningen av riksdagsförvaltningens interna revision på två från varandra helt åtskilda avdelningar. I granskningspromemorian förordas att principbeslut skall fattas om att riksgäldskontorets och riksbankens revisionsavdelningar förs samman till ett gemensamt organ, som i sin revisionsverksamhet intar en likartad ställning gentemot både bankofullmäktige och riksgäldsfullmäktige men som i administrativt hänseende är knutet till riksbanken. Förslaget har avstyrkts av såväl bankofullmäktige som riksgäldsfullmäktige. Som stöd härför åberopar de senare bl. a. behovet av att även fortsättningsvis ha tillgång till ett eget revisionsorgan.

Revisorerna vill för sin del framhålla att rent principiellt mycket talar för ett samgående mellan de båda myndigheternas revisionsavdelningar. Det får dock i sammanhanget bedömas som mer angeläget att den tidigare förespråkade omläggningen av internrevisionens arbetsmetoder kan genomföras utan alltför stora yttre omställningar än att en dylik förändring av organisationen kommer till stånd. För att uppnå en mjukare övergång och ge berörd personal tillfälle att omsätta den nya re-

visionstekniken i praktiskt arbete bör man därför vänta med ett beslut i denna fråga. Revisorerna förutsätter emellertid att avdelningarnas chefer i avvaktan härpå lägger sig vinn om att ta del av varandras erfarenheter och att man likaså överväger förutsättningarna för ett begränsat personalutbyte mellan avdelningarna, så att onödig dubblering av specialistfunktioner undviks.

Efter hand som granskningen vid riksbankens och riksgäldskontorets revisionsavdelningar läggs om till moderna revisionsmetoder torde revisorernas egen granskning av riksdagsförvaltningen kunna ges en delvis ny inriktning. Efter en sådan omläggning skulle granskningen huvudsakligen komma att bestå av en genomgång av det arbete som under året har utförts av revisionsavdelningarna. Visar sig detta arbete otillräckligt för att ensamt säkerställa redovisningens tillförlitlighet, bör den av revisorerna anlitade experten komplettera sin genomgång med erforderlig detaljgranskning. Revisorerna har därjämte för avsikt att varje år låta företa en fördjupad genomgång av något bokslutskonto, varvid i första hand frågor av större ekonomisk betydelse eller principiell natur kommer att uppmärksammas.

Med hänsyn till den betydelse som utformningen av redovisningssystemet har för revisionens möjligheter att företa rationella undersökningar har revisorerna funnit det naturligt att vid behandlingen av detta ärende också något beröra vissa frågor som hänger samman med riksbankens och riksgäldskontorets redovisning.

Såsom revisorerna tidigare förordat bör internrevisionsorganen vid sin granskning undersöka och bedöma tillförlitligheten av den interna kontrollen i myndigheternas handläggningsrutiner. En tillfredsställande intern kontroll bör enligt Föreningen Auktoriserade Revisorer innefatta definierade ansvars- och befogenhetsområden, en fastställd arbetsordning, en lämplig ansvars- och arbetsfördelning och en till organisationen anpassad systematisk redovisning. Inom riksbanken har dessa frågor uppmärskammats av de förut nämnda revisions- och kontoplansgrupperna, vilka upprättat förslag till ett nytt redovisningssystem för banken. De däri ingående delförslagen synes ha utformats med beaktande av ovanstående krav och torde kunna ses som en förstärkning av bankens nuvarande internkontroll. Förutom klart angivna föreskrifter om vilka tjänstemän som äger rätt att förfoga över riksbankens medel omfattar förslaget sålunda bl. a. ny kontoplan med åtföljande föreskrifter och anvisningar.

Förslaget till riksbankens nya kontoplan bygger på den statliga normalkontoplanen. Kontoplanen medger att bankens utgifter redovisas även på kostnadsställen, d. v. s. på olika enheter eller chefsavsnitt i riksbankens organisation. Däremot har man vid den inom banken företagna översynen inte tagit till vara de ytterligare möjligheter till en utbyggd kostnadsredovisning som normalkontoplanen erbjuder.

Detta förhållande har påtalats i granskningspromemorian. Med anledning därav har bankofullmäktige framhållit att de i princip inte har något att invända mot att man, när praktiska erfarenheter har vunnits av det föreslagna systemet, överväger en fortsatt utredning av riksbankens redovisningssystem. Både med hänsyn till personalen och för arbetets effektivitet är det emellertid, enligt fullmäktige, angeläget att den nu avslutade utredningsperioden får efterträdas av en inte alltför kort tids verksamhet i de nya arbetsformerna. Revisorerna ansluter sig till bankofullmäktiges uppfattning och finner det motiverat att erfarenheterna av det nya redovisningssystemet får bilda utgångspunkt för överväganden om en fortsatt utredning. Det synes lämpligt att bankofullmäktige, efter förslagsvis tre till fem års praktisk tillämpning av det nya systemet, tar initiativ till en undersökning, vars resultat får ligga till grund för dylika överväganden.

I anslutning till granskningen av riksbankens verksamhet år 1974 underströk den av revisorerna anlitade experten önskvärdheten av en fullständigare periodisering av bankens inkomster och utgifter. För närvarande periodiserar banken endast räntor på tillgångar och skulder i utlandet. Medan således de vid bokslutstillfället upplupna räntorna beräknas för utländska fordringar och skulder, företas inte någon motsvarande omräkning för övriga inkomster och utgifter i bankens verksamhet. Kontoplansgruppen, som haft i särskilt uppdrag att överväga lämpligheten av en mer omfattande periodisering i bankens redovisning, har med bifall av bankofullmäktige uttalat att något sådant behov för närvarande inte föreligger. Frågan om en mer långtgående periodisering kan dock komma att aktualiseras vid en utbyggnad av redovisningssystemet.

Revisorerna har förståelse för bankofullmäktiges uppfattning att det för bankens egen verksamhet för närvarande inte föreligger något behov som direkt skulle påkalla mer långtgående periodiseringar. För revisorernas och övriga utomstående intressenters del innebär emellertid de härvidlag tillämpade principerna att bankens bokslut blir onödigt svårbedömbart och att möjligheterna till bokslutsanalyser försvåras. Revisorerna vill därför understryka angelägenheten av att bankofullmäktige, i avvaktan på att denna fråga får en slutgiltig lösning, utnyttjar den av kontoplansgruppen framhållna möjligheten att i noter eller på annat lämpligt sätt ange om principerna för redovisningen av olika poster ändrats i förhållande till föregående år.

Enligt revisorernas uppfattning föreligger ett behov av att införa periodisering även i riksgäldskontorets redovisning. Statsskulden och de däremot svarande räntekostnaderna har under senare år ökat mycket kraftigt i omfattning. I och med att riksgäldskontoret i sin redovisning upp- tar endast utbetalda räntor vältras en inte obetydlig del av räntekostnaderna över till efterföljande år. För att en riktig bild av de verkliga kost-

naderna för statsskulden skall erhållas finner revisorerna det lämpligt att riksgäldskontoret i särskild redovisning beaktar även upplupna räntor som inte förfallit till betalning.

I överensstämmelse med 26 § andra stycket lagen för Sveriges riksbank redovisas sedan lång tid tillbaka inte vissa av bankens tillgångar på balansräkningen utan bokförs inom linjen. Bl. a. gäller detta bankens fastigheter och vissa av banken innehavda aktier. Förfaringssättet, som strider mot vedertagna redovisningsprinciper, bör enligt revisorernas uppfattning snarast möjligt omprövas. Det finns inte någon anledning att riksbanken skall redovisa sina tillgångar på annat sätt än vad som gäller för annan statlig myndighet. Denna fråga bör vid en översyn av riksbankens redovisningssystem uppmärksammas i första hand.

Revisorerna vill föreslå att man, i likhet med vad riksbanken tidigare har företagit för egen del, för vissa andra riksdagsorgan låter undersöka förutsättningarna för och behovet av en mera långtgående redovisning. Hela riksdagsförvaltningen utom riksbanken betjänas i redovisningshänseende av riksgäldskontoret, som i princip fungerar som central kameralkontrollmyndighet för dessa organ. Kontoret verkställer således utbetalning och svarar för redovisningen av anslagen under huvudtiteln Riksdagen och dess verk m. m.

En myndighets behov av ekonomisk information för planering, styrning och kontroll av den egna verksamheten är beroende av verksamhetens omfattning, inriktning och organisation. Till följd härav torde de mindre riksdagsverken, som vart och ett har en tämligen enkel organisation och enhetlig verksamhet, inte ha något omedelbart behov av en utbyggd redovisning för att i erforderlig utsträckning kunna planera verksamheten. Med hänsyn såväl härtill som till de mindre verkens ringa ekonomiska betydelse finner revisorerna det lämpligt att ett ökat kostnadsmedvetande och därmed krav på en förbättrad redovisning efter hand får växa fram inom dessa myndigheter själva.

Vad riksgäldskontoret beträffar har dess fullmäktige starkt satt i fråga värdet av en i granskningspromemorian föreslagen översyn av kontorets redovisningssystem. Enligt fullmäktige finns det för planering och styrning av kontorets verksamhet för närvarande knappast något praktiskt behov som skulle motivera nämnvärda merkostnader för en utvidgning av kontoplanen. Även riksdagens förvaltningsstyrelses direktion har för egen del funnit riksgäldskontorets nuvarande redovisningssystem tillfyllest. Förvaltningskontoret har dock ansett det nödvändigt att som ett led i den interna kontrollen komplettera riksgäldskontorets månatliga rapporter om anslagsförbrukningen med en mer aktuell, internt förd s. k. dispositionsbokföring.

Revisorerna vill rekommendera riksgäldsfullmäktige att tillsammans med förvaltningsstyrelsens direktion överväga dessa frågor vidare och därvid uppmärksamma de fördelar som står att vinna vid en övergång

till kostnadsredovisning i form av t. ex. förbättrad bevakning av kostnader, säkrare underlag för beslut i ekonomiska frågor, ökade möjligheter till efterkalkylering och bättre överblick över olika verksamhetsgrenars kostnader. Revisorerna vill också peka på de möjligheter till dispositionsbokföring som mer avancerade redovisningssystem erbjuder. Såsom riksgäldsfullmäktige framhållit synes det emellertid vara av visst värde att man kan utnyttja riksbankens erfarenheter av det nya redovisningssystemet, innan man låter utreda motsvarande fråga i riksgäldskontoret. Under förutsättning av att riksgäldskontoret fortlöpande och aktivt tar del av dessa erfarenheter har revisorerna således inte något att erinra mot att riksgäldsfullmäktige avvaktar resultatet av den undersökning som bankofullmäktige i enlighet med det ovan sagda bör ta initiativ till om några år.

Genom denna skrivelse har revisorerna velat fästa riksdagens uppmärksamhet på vissa erforderliga förändringar av revisionen av riksdagsförvaltningen. I syfte att ge denna revision en mer ändamålsenlig utformning förordar revisorerna sålunda att den på revisionsavdelningarna i riksgäldskontoret och riksbanken ankommande granskningen får en ny uppläggning och inriktning och att revisorernas tillsyn över de båda avdelningarna utvidgas till att omfatta även rådgivning i revisionsfrågor och medverkan vid såväl utformningen av förslag till revisionsplaner som upprättandet av särskilda kompetensvillkor för de tjänster som avdelats för internrevisionen. För att tillförsäkra revisionsavdelningarna en i alla avseenden oberoende ställning i förhållande till den verksamhet de skall kontrollera föreslår revisorerna dels att det i riksbankens revisionsavdelning ingående sedelförstörringskontoret snarast möjligt förs över till annan avdelning i banken, dels att de tjänster som upprätthålls av personalen vid revisionsavdelningarna ges en fast placering vid respektive avdelning. Revisorerna föreslår slutligen att förutsättningarna för en mer långtgående kostnadsredovisning i riksbankens och riksgäldskontorets redovisning övervägs om några år och att bankofullmäktige därvid särskilt beaktar de av revisorerna gjorda påpekandena beträffande inom linjen förda tillgångar.

Riksdagens revisorer hemställer att riksdagen i ett uttalande som sin mening delger fullmäktige i riksbanken och fullmäktige i riksgäldskontoret vad revisorerna sålunda anfört.

På riksdagens revisorers vägnar

FRITZ BÖRJESSON

/ Per Dahlberg

